

Publicerad 2020-01-30 21:06 av Barkarve

Skreven efter sista sommaren i min farmors sommarstuga (som "skulle säljas" i flera år dessförinnan)

Uppskov

Det kräver förvånansvärt mycket energi, att förhålla sig neutral i en situation som annars hade kunnat vara väldigt känslösam. Stänger av för att skydda sig själv. Från vad?

Det är väl att alla platser och personer som påminner om ljusa barndomsminnen är så värdefulla. En kort period av sorglöshet, inte hela tiden men åtminstone långa stunder. När tillvaron var enkel på ett sätt som aldrig går att komma tillbaka till helt som vuxen. Men det går att få en liten dos till, av det som påminner.

Den här situationen är knepig för det blir som att en person som legat på sin dödsbädd, som man har älskat och tagit farväl av och börjat sörja, plötsligt piggnar till. Inte blir återställd, fortfarande "på sitt yttersta" men tydligen inte så långt ut som befarats. Vad gör man då? Hur ska känslolivet reagera? Lättnad, men med en bismak. Bara tillfällig respit, och slutet innebär ju också en viss lättnad, som uteblir och skjuts på framtiden.

Det är väl det som kallas vemod?

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Barkarve med Poeter.se id #152082 innehar upphovsrätten